

готовяхъ за сбора, който щеше да стане при освѣтленіе на черквъ-тъ, а на туй тържество бѣ ся провървалъ и свѣта изъ околны-ты села, на мнозина отъ тѣхъ, отъ страхъ да не закѣ-снѣють, бѣхъ ся събрали вече прѣдъ черквъ-тъ. Въ онуй врѣме свѣтъ-тъ бѣ твърдѣ набоженъ.

Врата-та ся отворихъ. Петъръ, Ясень и Иваница съ нѣ-колко работници влѣзохъ. Слѣдъ нихъ ся нагнѣхъ и много набожни пришълци, ала не гы пустихъ. Затворихъ врата-та. Набожни-ти ся събрахъ прѣдъ тѣхъ и чакахъ.

На единъ пѣтъ, като отъ небо-то, чу ся въ черквъ-тъ выкъ:

— Святой Димитрій!

Набожни-ти хора отворихъ врата-та и нахлѣхъ вѣтрѣ.

И выкъ-тъ ся умножаваше, растѣше, распростираше ся. Вѣтрѣ и вѣнь гѣрмѣше:

— Святой Димитрій!

Пришълци-ти изъ околность-тъ на купове ся трупахъ въ черквъ. Търновци ся провървахъ, влазияхъ въ черквъ, спирахъ ся да гледать, излизахъ вѣнь и разносяхъ по цѣлыа градъ:

— Святой Димитрій!

За-часецъ ся събра цѣло Търново около черквъ-тъ. Всякъ искаше да види чудотворнѣ-тъ иконѣ, коя-то сама висяше надъ врата-та. Не плачеше, ако и да ся видяхъ на очи-ты на святаа дыри отъ кървавы сълзы.

Народъ-тъ все повече и повече ся умножаваше, придо-хождаше и натискаше ся да влѣзе да види, гонимъ отъ нѣкаквѣ си неописанѣ радость.

Едни ся моляхъ съ гласъ, другы плачахъ; едни ся смѣяхъ, другы пакъ выкахъ:

— Богъ ся е смилилъ надъ насъ! Пратилъ ни е Святаго